

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Novotného a soudkyň JUDr. Ludmily Valentové a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce: **K1**, zast. Prof. JUDr. Ivo Telcem, CSc., advokátem sídlem Solniční 14, 602 00 Brno, proti žalovanému **Úřadu průmyslového vlastnictví**, sídlem A. Čermáka 2a, 160 68 Praha 6 – Bubeneč, o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 2. 6. 2000 a ze dne 19. 6. 2000, č. j. O-114059-96,

t a k t o :

I. Žaloba **se odmítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Žalobci **se vrací** částka 1000 Kč za zaplacený soudní poplatek, který bude uhrazen z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí k rukám právního zástupce.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou u Vrchního soudu v Praze dne 10. 7. 2000 se žalobce domáhal přezkoumání zákonnosti rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 19. 6. 2000, č. j. O-114059-96, kterým byl zamítnut rozklad podaný proti prvostupňovému rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 22. 9. 1999 a napadené rozhodnutí o zamítnutí námitek zrušeno a věc vrácena k novému projednání. Prvostupňové rozhodnutí zamítlo námitky uplatněné podle § 9 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 137/1995 Sb., o ochranných známkách, proti zápisu zveřejněného slovního označení v grafickém provedení přihlášeného pod sp. zn. O-114059-96, do rejstříku ochranných známek s odůvodněním, že pro výraznou odlišnost celkového vzhledu zveřejněného označení („K1“) od namítané slovní ochranné známky č. 150455 ve znění „K2“ v grafickém provedení, a to jak po stránce vizuální, fonetické, tak i významové, nelze srovnávaná označení pokládat za zaměnitelná, přičemž všeobecnou známost této namítané ochranné známky namítatel v zákonné tří měsíční lhůtě pro podání námitek nedoložil žádnými věcnými důkazy. Proti tomuto rozhodnutí podal přihlašovatel – žalobce rozklad, v němž namítal, že o námitkách proti zápisu zveřejněného označení do rejstříku ochranných známek podaných dne 27. 2. 1998 bylo již jednou rozhodnuto a to rozhodnutím o jejich zamítnutí dne 20. 1. 1999. Z odůvodnění rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví z 19. 6. 2000 vyplývá, že vychází z toho, že dne 20. 1. 1999 byl vyhotoven jen návrh rozhodnutí o námitkách proti zápisu zveřejněného označení do rejstříku ochranných známek, který však následně nebyl v důsledku ztráty spisu žádnému z účastníků odeslán. Rozhodnutí o námitkách tedy bylo vydáno až dne 22. 9. 1999 a dosud nenabývalo právní moci. Proto také vydal rozhodnutí, jímž se věcně zabýval problematikou, a dospěl k závěru, že je nutno posoudit, zda je předmětné označení přihlášeno pro shodné

nebo podobné výrobky jako namítaná ochranná známka č. 150455 a zda by tedy zápisem zveřejněného označení do rejstříku nedošlo k zásahu do zákonem chráněných práv namítatele.

Usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 27. 12. 2001 bylo rozhodnuto o spojení ke společnému projednání a rozhodnutí věci vedených pod sp. zn. 7 A 132/2000 (obsahově popsáno shora) a pod sp. zn. 7 A 133/2000 ke společnému projednání a rozhodnutí s tím, že věc bude dále vedena pod sp. zn. 7 A 132/2000.

K původní věci 7 A 133/2000 byla podána dne 10. 7. 2000 žaloba týmž žalobcem proti žalovanému Úřadu průmyslovému vlastnictví na přezkoumání rozhodnutí jeho předsedy ze dne 2. 6. 2000, č. j. O-114059-96. Předmětným rozhodnutím bylo vyhověno rozkladu podaného firmou K2, a. s. P. proti rozhodnutí prvostupňového úřadu ze dne 22. 9. 1999 o zamítnutí námitek proti zápisu zveřejněného slovního označení v grafickém provedení přihlášeného pod sp. zn. O-114059-96, do rejstříku ochranných známek s tím, že ono prvostupňové rozhodnutí bylo zrušeno a věc vrácena k dalšímu projednání. Prvostupňovým orgánem tak bylo vydáno dne 22. 9. 1999 rozhodnutí o zamítnutí námitek uplatněných podle § 9 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 137/1995 Sb., o ochranných známkách, proti zápisu zveřejněného slovního označení v grafickém provedení přihlášeného pod sp. zn. O-114059-96 do rejstříku ochranných známek s odůvodněním, že pro výraznou odlišnost celkového vzhledu zveřejněného označení od namítané slovní ochranné známky č. 150455 ve znění „K2“ v grafickém provedení a to jak po stránce vizuální, fonetické, tak i významové, nelze srovnávaná označení pokládat za zaměnitelná, přičemž všeobecnou známost této namítané ochranné známky namítatel v zákonné tři měsíční lhůtě pro podání námitek nedoložil žádnými věcnými důkazy. Druhostupňové rozhodnutí vrátilo věc oddělení sporných řízení k novému projednání, aby posoudil, zda je toto označení přihlášeno pro shodné nebo podobné výrobky jako namítaná ochranná známka č. 150455 „K2“ a zda by tedy zápisem zveřejněného označení do rejstříku nedošlo k zásahu do zákonem chráněných práv namítatele.

Žalobce podáním ze dne 17. 4. 2001 předložil rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 8. 3. 2001, č. j. O-114059, jímž bylo zrušeno rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 14. 2. 2001. Tímto rozhodnutím totiž Úřad průmyslového vlastnictví jako opožděný zamítnul rozklad podaný dne 9. 10. 2000 přihlašovatelem – žalobcem proti rozhodnutí žalovaného úřadu ze dne 18. 8. 2000 o zamítnutí přihlášky slovní ochranné známky ve znění s odůvodněním, že tento rozklad byl podán až po uplynutí zákonem stanovené jednoměsíční lhůty pro podání řádného opravného prostředku. Žalovaný ve svém dopise ze dne 8. 12. 2000 poukazuje na to, že rozklad byl podán včas a bude o něm znovu pojednáno, avšak nedotčeno zůstává původní, žalobou napadené rozhodnutí ze dne 19. 6. 2000 a dále ze dne 2. 6. 2000 č. O-114059 - 96 (původní sp. zn. 7 A 132/2000 a 133/2000). Druhostupňový orgán žalovaného pak dne 8. 3. 2001 nakonec uznal včasnost podání žalobce týkající se rozhodnutí žalovaného v I. stupni vydaného dne 18. 8. 2000. Žalobce v podaných žalobách nesouhlasí jak s procesním postupem žalovaného zejména pokud jde o tvrzení, že rozhodnutí úřadu ze dne 20. 1. 1999 nelze označit za platné rozhodnutí o námitkách, ale pouze za jeho návrh, tak i pokud jde o otázku údajné zaměnitelnosti označení „K1“ a „K2“.

Protože Vrchní soud v Praze ve věci do 31. prosince 2002 nerozhodl, převzal ji Nejvyšší správní soud postupem § 132 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.), jako neskončenou věc správního soudnictví, v níž byla dána věcná příslušnost k řízení vrchním soudům. Na tyto věci dopadá též přechodné ustanovení § 130 s. ř. s., podle něhož se řízení dokončí podle ustanovení části třetí hlavy druhé dílu prvního tohoto zákona, nejde-li však o věci, o nichž má jednat a rozhodnout soud v občanském soudním řízení. V takovém případě správní soud postupuje podle § 68 písm. b).

Poté, kdy zvláštní senát zřízený dle zák. č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů rozhodl, že příslušný vydat rozhodnutí v této věci je soud ve správním soudnictví, zkoumal Nejvyšší správní soud, zda je žaloba přípustná ve smyslu § 65 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, podle něhož se řízení v této věci nadále posuzuje. Podle § 130 odst. 1 s. ř. s. řízení podle části páté hlavy druhé občanského soudního řádu účinného přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, v nichž nebylo rozhodnuto do dne nabytí účinnosti tohoto zákona, se dokončí podle ustanovení části třetí hlavy druhé dílu prvního tohoto zákona. V daném případě tedy šlo o rozhodování o žalobě podané proti rozhodnutí správního orgánu, a tudíž se právní režim shora uvedený vztahuje na toto rozhodování.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že v daném případě je žaloba nepřipustná z toho důvodu, že dosud nebylo rozhodnutím správního orgánu založeno, změněno, zrušeno, ani závažně určeno právo nebo povinnost žalobce, jak to vyžaduje ust. § 65 ve svém odst. 1. Pro toto tvrzení je třeba rekapitulace dosavadní rozhodovací činnosti žalovaného. Ten totiž vydal nejprve dne 20. 1. 1999 rozhodnutí, jímž námitky firmy K2 a. s., zamítl a poté, kdy byl ztracen správní spis Úřadu průmyslového vlastnictví dne 22. 9. 1999 vydal rozhodnutí stejného obsahu, jímž zopakoval, že se námitky firmy K2 zamítají. V daném případě z obsahu správního spisu lze vyčíst rozpor v tom, jaký osud potkalo rozhodnutí správního orgánu ze dne 20. 1. 1999, totiž předseda úřadu jako druhostupňový orgán ve svém rozhodnutí ze dne 19. 6. 2000, jímž rozhodoval o námitkách žalobce (K1) uvedl, že dne 20. 1. 1999 byl vyhotoven návrh rozhodnutí o námitkách proti zápisu zveřejněného označení do rejstříku ochranných známek, který však následně nebyl v důsledku ztráty předmětného spisu žádnému z účastníků odeslán, a tedy ani doručen, a proto nemohou být doklady o doručení v tomto spisu ani v písemné ani v elektronické formě obsaženy. Proto se také úřad nepokusil vyhledat tyto doklady prostřednictvím pošty. Rozhodnutí bylo tedy vydáno až dne 22. 9. 1999 a doručeno oběma účastníkům řízení (K1 i K2). Ovšem z obsahu příloženého soudního spisu Obvodního soudu pro Prahu 6, sp. zn. 33 C 189/2003 v rámci přílohy tvořené správním spisem č. j. O-114059-96, je založen dopis zasílaný patentovým zástupcem M. F. Úřadu průmyslového vlastnictví, označený jako rozklad proti rozhodnutí ze dne 22. 9. 1999 a jako příloha je uvedeno také rozhodnutí ze dne 20. 1. 1999, a to podepsané vedoucím oddělení zrušovacího a určovacího Úřadu průmyslového vlastnictví. Přitom toto rozhodnutí je obsahově shodné s rozhodnutím, jež je založeno ve správním spise a které označuje žalovaný jen za návrh. Za této situace je na prvním místě vypořádat se s povahou tohoto rozhodnutí. Soud především konstatuje, že v dané věci jde o rozhodnutí vydané dne 20. 1. 1999, které je třeba označit za platný správní akt. Správní akt byl vydán, neboť správní úřad učinil projev vůle navenek vůči adresátům, resp. je nepochybné, že tak učinil alespoň vůči jednomu z adresátů. Nejde tedy o situaci, kde by toliko formuloval svou vůli, ale dosud ji navenek neprojevil. Z obsahu spisu nelze prozatím dohledat, zda vskutku bylo doručováno i

druhému z účastníků, totiž společnosti K2. Jestliže se tedy žalovaný distancuje od zjišťování okolností provázející doručování tohoto rozhodnutí v souvislosti se ztrátou spisu odvolávaje se přitom na okolnost, že vůbec nebylo nikomu doručováno, pak tento argument nelze uznat a bude třeba, aby se správní orgán znovu zabýval okolnostmi provázející jeho vlastní činnost po vydání tohoto rozhodnutí, totiž bude zjišťovat, zda toto rozhodnutí bylo doručeno či nikoliv společnosti K2.

Dále následovala rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 2. 6. 2000 a 19. 6. 2000. Obě rozhodnutí jsou společná ve svém základu, totiž obě konstatují zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně vydaného dne 22. 9. 1999. Rozhodnutí ze dne 2. 6. 2000 se týká námitek firmy K2, vyhovuje se rozkladu a napadené rozhodnutí o zamítnutí námitek společnosti K2 se zrušuje. Ve věci, o níž bylo rozhodováno dne 19. 6. 2000, jde o námítky společnosti K1, kterým se nevyhovuje, rozklad se zamítá, avšak současně se konstatuje shodně s obsahem rozhodnutí ze dne 2. 6. 2000, že napadené správní rozhodnutí bylo zrušeno a věc vrácena oddělení sporných řízení k novému projednání. Za této situace se z hlediska procesního postavení účastníků řízení tito dostávají do stádia řízení, kdy je zrušeno rozhodnutí ze dne 22. 9. 1999, přitom zde je platné rozhodnutí ze dne 20. 1. 1999, u něhož se bude muset správní orgán zabývat způsobem jeho doručení a v případě, že doručeno nebylo, pak toto rozhodnutí doručit všem účastníkům řízení. Proto není splněna podmínka podle § 65 odst. 1, která stanoví, že žalobně legitimován je ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládá, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti.

Za této situace již nepovažoval Nejvyšší správní soud za nutné se zabývat věcnými námitkami žalobce, které ve své žalobě uplatnil.

Soud nejprve musel zkoumat splnění procesních podmínek, za nichž může ve věci jednat. V této souvislosti se zabýval povahou napadeného rozhodnutí žalovaného. Ve správním soudnictví jsou kontrole zákonnosti podrobena rozhodnutí orgánů veřejné správy, jimiž bylo rozhodnuto o právech a povinnostech fyzických a právnických osob ve smyslu generální klauzule obsažené v čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, která je součástí ústavního pořádku České republiky. Současně však uvedené ustanovení připouští možnost, aby na základě výjimek zákonem výslovně stanovených byla některá rozhodnutí z přezkoumání vyloučena.

Podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže nejsou splněny jiné podmínky řízení a tento nedostatek je neodstranitelný nebo přes výzvu soudu nebyl odstraněn, a nelze proto v řízení pokračovat.

Po přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, soud dospěl k závěru, že napadeným rozhodnutím nebylo jednáno o veřejném subjektivním právu žalobce; nejedná se tedy o rozhodnutí ve smyslu ust. § 65 odst. 1 s. ř. s. Nejde ani o situaci podřaditelnou pod druhý odstavec, neboť tu není souvztažnost mezi postupem správního orgánu, právy žalobce a nezákonným rozhodnutím. Rozhodnutí žalovaného, kterým je pouze zrušeno rozhodnutí správního orgánu I. stupně a kterým je věc vrácena k novému projednání a rozhodnutí, nemění nic na subjektivních veřejných právech účastníků správního řízení.

Soud přezkoumal v dané věci řízení před správními orgány ve všech stupních, přičemž se zabýval především otázkou, zda tímto řízením došlo ke zkrácení nebo porušení žalobcových subjektivních práv a dospěl k závěru, že tomu tak není, neboť v průběhu řízení, v nichž byla vydána rozhodnutí, která jsou ve svém důsledku žalobou napadána, nebyla těmito zakládána, měněna, rušena nebo závazně určována žalobcova práva nebo povinnosti. Rozhodnutí ze dne 22. 9. 1999, vydané po té, kdy se žalovaný chybně začal domnívat, že dosud žádné rozhodnutí nevydal, bylo zrušeno a žalobce se dostal do výchozí pozice po vydání rozhodnutí ze dne 20. 1. 1999, které mu bylo příznivě nakloněno. Konečně žalobce sám rovněž požadoval v podaném rozkladu ze dne 29.10.1999 zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 9. 1999. Jde tedy jen o rozdílnost důvodů, pro něž se tak stalo. Takovou možnost však vylučuje ust. § 68 písm. d) s. ř. s., podle něhož je žaloba nepřijatelná, směřuje-li jen proti důvodům rozhodnutí. Zrušením správního rozhodnutí by totiž došlo pro žalobce k nežádoucí situaci, kdy by správní orgán znovu měl rozhodovat o rozkladu žalobce i společnosti K2 a. s., ačkoli rozhodnutí ze dne 22. 9. 1999 bylo po právu zrušeno, byť pro jiné důvody. V posuzovaném případě však zůstává jediné platné rozhodnutí, a to ze dne 20. 1. 1999, u něhož bude žalovaný zkoumat okolnosti jeho doručení.

Soud tak neshledal dostatek žalobní legitimace na straně žalobce ve smyslu ustanovení § 65 odst.1, resp. odst. 2, § 68 písm. d) s. ř. s. a proto mu nezbylo, než žalobu podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. odmítnout.

Žalobci se vrací zaplacený soudní poplatek ve výši 1000 Kč v souladu s ust. § 10 odst. 3 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích ve znění pozdějších předpisů, když odmítnutí projednání věci je třeba v daném případě považovat pro poplatkové účely za odpovídající zastavení řízení, neboť nemůže jít žalobci k tíži, že jeho věc nebyla projednána do konce roku 2002.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ust. § 60 odst.3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže žaloba byla odmítnuta.

P o u ě n í: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 12. dubna 2005

JUDr. Václav Novotný
předseda senátu